

fra den ene dag til den anden, men over en kortere årrække. Vi er nødt til at acceptere, at det ikke går over til en anden form for hektarstøtte eller socialstøtte, som der er talt så utrolig meget om i EU. Vi er nødt til ganske enkelt at have mod og mandshjerte nok til at sige, at det at være landmand bunder i et ønske om at producere fødevarer til mennesker på et frit marked.

Jeg har tit selv sagt som landmand, at det at være landmand er egentlig ikke noget erhverv; det er en sygdom. Man skal holde utrolig meget af det for at blive ved, når man tænker på alle de restriktioner, alle de afgifter og alt det bøvl, man får fra politikerne. Men vi har en stolthed og sætter en ære i at producere noget, som vi ved, alle mennesker har behov for. Det er det, det betyder at være landmand.

Men så nytter det ikke noget, at vi står her i Folketinget og siger: Uha, vi skal gøre det så fint og godt, vi skal gøre det økologisk, vi skal gøre det på den ene måde, vi skal gøre det på den anden måde, vi skal lave regler for det ene og det andet, og vi laver det hele så bureaukratisk, at der ikke er en levende sjæl, der kan finde ud af noget som helst. Det, vi skal gøre, er at give landmændene frihed. Vi skal give dem frihed, også til at dyrke økologisk, hvis de kan sælge produkterne. Vi skal give dem frihed til at producere fødevarer, så vi alle sammen kan få noget at spise, og så de får stoltheden tilbage i bevidstheden om, at de kan producere det, der er behov for.

Vi skal også, som jeg har sagt gennem flere år – og her spiller regeringen igen en stor rolle, selvfølgelig gør den det – på EU's regeringskonference sikre, at der skabes grundlag for et ordentligt produktionsapparat, også inden for landbruget, og navnlig når vi taler om de øst- og centraleuropæiske lande, som vi gerne vil have med, og som vi gerne vil give en hjælpende hånd. Men hvad er det, vi har talt om her i dag? Det er, hvordan kan vi bevare støtten i EU og ikke give noget til de andre. Venner, det er urealistisk! Hvordan kan vi blive ved med at tale om overgangsperioder på 10, 15 eller 20 år, når de øst- og centraleuropæiske landes eneste chance er, at de kan komme ind i en regulær samhandel med resten af EU-landene?

I virkeligheden er det det eneste, de har bedt om; men vi har givet dem en eller anden Europaaftale, hvor der står nok så fint: Vi skal have fri handel, vi skal have samhandel og alt muligt, men ikke på det og det og det og det og det område. Vi er protektionistiske på alle de områ-

der og siger, at her skal de sandelig ikke have lov til at udkonkurrere vesteuropæiske varer. Danmark er jo dygtig til at sige: Ikke for meget korn ind, ikke for meget af det ene og det andet. Der må godt komme et par enkelte bær, men så må der også siges stop. I Frankrig siger man: Uha, ikke for meget vin ind, andre steder siger de: Ikke for mange tekstiler og den slags. Og til sidst står de øst- og centraleuropæiske lande tilbage og siger: Det er fint nok, at vi har fået en Europaaftale, hvor der tales om fri handel og om samhandel, men vi må bare ikke komme ind på de områder, hvor vi kan producere varer. Det er virkeligheden, essensen af det hele.

Derfor vil jeg gerne på vegne af Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

- »Idet Folketinget konstaterer, at EU-regeringskonferencen endnu ikke har taget landbrugets støtteordninger på dagsordenen, pålægger Folketinget herved regeringen at arbejde for
- en hurtig afvikling af landbrugsstøtteordningerne i EU, således at EU bliver tilpasset GATT/WTO-aftalernes endelige mål,
 - at EU vil kunne udvides med de øst- og centraleuropæiske lande, dog uden at disse lande på nogen måde tilknyttes EU's nuværende landbrugsstøtteordninger, der er under afvikling,
 - at landbruget efter en afvikling af landbrugsstøtteordningerne alene kommer til at fungere på markedskononomiske principper,
 - at sikre, at landbrugserhvervet efter en afvikling af landbrugsstøtteordningerne ikke erstattes af sociale ordninger.
- Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.»
(Dagsordensforslag nr. D 80).

Når det er så vigtigt for Fremskridtspartiet at have navnlig den sidste pind med – altså at det ikke bare skal laves om til en form for sociale støtteordninger – er det især på grund af de bemærkninger, der kan komme fra SF og såmænd nok også fra Socialdemokratiet om, at vi kan da godt nedlægge noget af landbrugsstøtten, men vi lægger den bare om til noget andet, så vi ikke får noget bøvl. Det er jo så moderne: Vi skal endelig ikke have bøvl med nogen. Vi kan sætte dem alle sammen højt i skat, og så kan vi i stedet give dem lidt almisser fra